

POORTAOL

GRATIS VESTINGKRANT VOOR EN DOOR BEWONERS VAN DE VESTING WOUDRICHEM
REDACTIE: DAALDERSTRAAT 4 ▼ 4285 AV WOUDRICHEM ▼ info@woudrichemvesting.nl ▼ JAARGANG 19 ▼ 1 NOVEMBER ▼ 2021

'GEWOON PLOON', WAT EEN LEUKE NAAM EN WAT EEN AANTREKKELIJKE PLANNEN MET DE LUNCHROOM VAN APOLONIA GORT.

ELLY ZUIDAM NEEMT HET STOKJE VAN SOPHIE KRALE OVER EN ZAL DE MEEST GELEZEN RUBRIEK VOORTAAN DOEN. SOPHIE BLIJFT WEL FOTO'S MAKEN.

VEEL KLEIN NIEUWS OVER HENRI, OVER PAPIER EN KERSTBOMEN. INTERESSANT? DOE DAN EEN DONATIE WANT DE POT IS LEEG!

JE HERKENT ZE AAN DE HANDSCHOE- NEN EN DE KUSSENTJES. WANT BIJ ONS WORDT NIKS GEBAKKEN, BIJ ONS IS HET HEEL DE VESTING ROEIT.

PARKEREN IN DE VESTING ALLEEN NOG VOOR BEWONERS MET EEN VERGUN- NING? DE REST DOORSTUREN NAAR OP 'T LOEV? EM VINDT VAN WEL.

NIEUW LUNCHCAFÉ WIL REURING BRENGEN

Restaurant Baldadig aan de Hoogstraat is nog maar net gesloten of er is een nieuwe uitbater. Per 1 december start zangeres Apolonia Gort uit Oudendijk haar koffie en lunchcafé Gewoon Ploon.

hun huiswerk kunnen maken. Ook bedrijven bied ik graag de ruimte om een teamvergadering te houden of met hun klanten te lunchen."

contacten in de culturele wereld die ze als zangeres van haver tot gort kent.

KUNST EN CULTUUR
Daarnaast wil ze ook een maatschappelijke/culturele functie voor de vesting vervullen. "Ontmoeting, ontspanning en kunst en cultuur. Al die plannen heb ik uitgewerkt en voorgelegd aan de verhuurder, woningbouwcorporatie Bazalt Wonen. Ik ben nu de laatste praktische zaken aan het regelen en wacht op het ontwerp van mijn logo en dan kunnen we van start." Met een streep onder 'we' want Apolonia schakelt haar netwerk in bij het runnen van Gewoon Ploon. "Ik heb geluk dat ik al een aantal medewerkers heb kunnen vinden, zowel voor de bediening als voor in de keuken. Mijn dochters willen ook heel graag komen werken in het weekend." Het is een kwestie van opbouwen en leuke combinaties maken. Apolonia kan gebruik maken van haar ervaring als gastvrouw in haar B&B en bij eetcafé 'Achter De Kerk' (ADK) in Gorinchem. Daarnaast heeft zij veel

Enkele jaren geleden al had ze het idee om leuke dingen te organiseren in Baldadig op de dagen dat het gesloten was. Bijvoorbeeld een muziekmiddag voor ouderen, een lezing of een zangworkshop voor kinderen. Want de vesting kan sinds de sluiting van 'De Veste' volgens Apolonia best wel meer reuring gebruiken. Door corona kwam het er echter niet van maar toen ze deze zomer hoorde dat de uitbaters Marieke en Willeke wilden stoppen, wist Apolonia het zeker: die kans moest ze grijpen. "Wat zou het leuk zijn om in de vesting een sfeervol lunchcafé te beginnen! Gezellig en laagdrempelig. Een plek waar zowel buurtbewoners, winkelend publiek als dagjesmensen en toeristen kunnen genieten van een heerlijke kop koffie of een smaakvolle lunch. Maar ook waar flexwerkers welkom zijn en scholieren die, in afwachting van de pont, bijvoorbeeld

WK LONKT

Elke dag zie je bewoners met kussentjes en handschoenen naar de haven fietsen of lopen. Geen sport zo populair onder vestingbewoners als sloeoproeien. De meesten roeien voor de lol maar met het WK in zicht groeit het fanatisme. Van de 150 leden heeft de helft zich voor het kampioenschap opgegeven, waaronder vader en zoon Groeneveld.

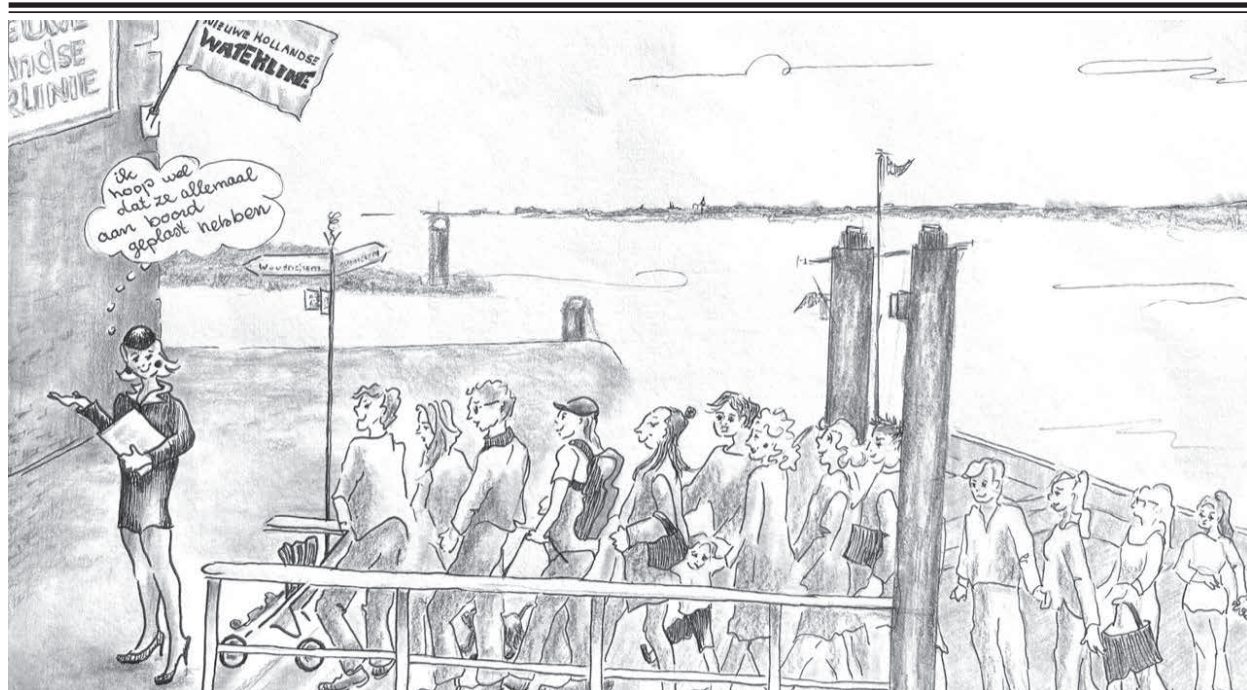
er ook een ploeg naar Schotland ging om daar ter voorbereiding aan wedstrijden deel te nemen. "Dat zit er dit jaar in verband met corona helaas niet in maar de voorbereiding kan ook prima hier in Nederland. Alleen de echte sfeer van een wedstrijd, dat lukt niet of minder."

Tien jaar geleden bouwde de watersportvereniging de eerste St. Ayles Skiff, nu heeft ze vijf roeiboten in het water en telt de club 150 leden. Het is de grootste vereniging in deze klasse en uiteraard vertegenwoordigd op het wereldkampioenschap St Ayles Skiff sloeoproeien (Skiffie Worlds), dat volgend jaar vanaf 25 juni 2022 wordt gehouden in het Zeeuwse Kortgene. Voor Hugo Groeneveld wordt het zijn eerste deelname aan een WK roeien. Vader en trainer Kees Groeneveld was eerder van de partij. "Brons, zilver en ook weleens goud heeft de vereniging gehaald, dus we doen goed mee."

STRIJD LUSTIG EN SOCIAAL
Tijdens het WK ligt de focus op presteren maar er is ook ruimte om lol te maken. "Het eindigt altijd met een feest", merkt Hugo op. Kees: "Op het water zijn de teams elkaars concurrent maar zodra ze elkaar ontmoeten op het land ontstaan er veel gesprekken en ook relaties. Aan het einde van zo'n week zie je dat iedereen een beetje uit zijn bol gaat bij wijze van spreken. Je leert mensen kennen vanuit hele andere delen van de wereld en dat is ontzettend leuk." Glunderend vertelt Kees dat hij op het WK in Schotland zijn huidige vrouw heeft ontmoet. "Ik wist dat je dat ging zeggen", zegt Hugo lachend. Kees: "Het is een voorbeeld van de sociale kant van roeien, naast de sportieve. Veel deelnemers sluiten vriendschappen met elkaar. Ze gaan alleen niet allemaal zo ver als mij is overkomen."

VOORBEREIDING
In januari starten de wedstrijdtrainingen gericht op het WK. Op dit moment worden er vooral conditietrainingen gegeven en kunnen leden meedoen aan verschillende roeiactiviteiten. Zo werden er in het kader van het 50 jaar bestaan van WSV Woudrichem wedstrijdes op de vereniging georganiseerd en konden leden met de Veerse Meer Sloepenrace alvast kennis maken met de WK-omgeving. Kees vertelt dat andere jaren

Op 27 november is het jaarlijkse rondje Alena: 65 kilometer roeien over de Merwede, door de Biesbosch, via de Bergsche Maas en Afdamde Maas terug naar de vereniging. Niet de snelheid staat centraal, maar de ontmoeting. Het doel is om zoveel mogelijk mensen zo'n ervaring mee te laten maken.

FRIET VAN ANIET KOMT TERUG
"Ja, ik kom terug hoor!" Aan de lijn is Henri van "Friet van Aniet". Eind september werd darmkanker bij hem geconstateerd. "Vanaf dat moment was het een rollercoaster. Ik ben gelukkig snel geopereerd en ze hebben 28 cm van m'n darm weggehaald. Ze waren er vroeg bij en er zit nu geen kanker meer." Afgelopen week is hij met een chemokuur begonnen en pillen. "Maar ik kan en mag nog niet zoveel. Ik zou het wel willen want ik mis de mensen, maar het gaat nog even niet. Zeg maar tegen de mensen dat ik m'n best ga doen om in het nieuwe seizoen er weer te staan." Wie Henri digitaal een hart onder de riem willen steken kan dat doen via info@frietvananiet.nl

Volgepropte papiercocons bezorgen de vrijwilligers van de kerk en muziekverenigingen onnodig veel werk. Het is een enorm gedoe om de overvolle verzamelcontainers open te krijgen om ze te legen. Dat kan beter.

de cocons echt te vol. Dat is eigenlijk niet nodig want er staan er voldoende in de vesting waar nog wel ruimte is. Bijvoorbeeld op het Arsenal en bij binnenkomst van de vesting, het eerste steegje links richting Kloosterhof."

De blauwe papiercontainers worden maandelijks geleegd en de verzamelcocon's twee keer per maand. "En dat gaat best goed", weet Henk van Engelen die de oud papieractiviteit namens de kerk coördineert. "Het was ff wennen. Zo bleek de oude frequentie van één keer in de maand voor de cocons te weinig." Dat is inmiddels opgelost. En verder? "Soms zitten

BOETE
Wat ook enorm zou schelen is als mensen hun papier plat maken. Een ingedrukte doos neemt veel meer plek is dan een plat gevouwen doos. En nog wat, veel mensen hebben geen idee wat oud papier is... Een leeg pak melk hoort bijvoorbeeld bij de zak waarin plastic, blink en drankkartons gaat. Dus niet bij

oud papier. "Wat mensen niet weten is dat wij een boete kunnen krijgen als er plastic en ruitenpiep tussen het papier zit (red: zoals bij de verpakking van elektronica). Dat leidt op den duur weer tot belastingverhoging en daar zit niemand op te wachten."

niet meer open en moeten we flink pulken om de rolcontainer die in de cocon staat weer verrijdbaar te krijgen. Allemaal zonde van de tijd en energie. Mensen lijken te vergeten dat wij ook maar vrijwilligers zijn."

Vooral met minder volgepropte cocons zou Henk van Engelen erg blij zijn: "Nu rijden we al een paar dagen voor het ophalen alle cocons langs. Als die te vol zitten dan krijg je de deur eigenlijk

Over vrijwilligers gesproken, Henk zoekt nog een vrijwilliger die een paar dagen voordat de cocons geleegd worden, het papier zou willen aanstampen. Heeft u interesse? Graag aanmelden via de redactie van 't Poortaal.

SLEUTEL GEVONDEN

Tijdens één van zijn inspecties trof Henk een sleutel in het slot van een van de papiercocons. Bent u de sleutel vergeten, neem dan contact op: info@woudrichemvesting.nl

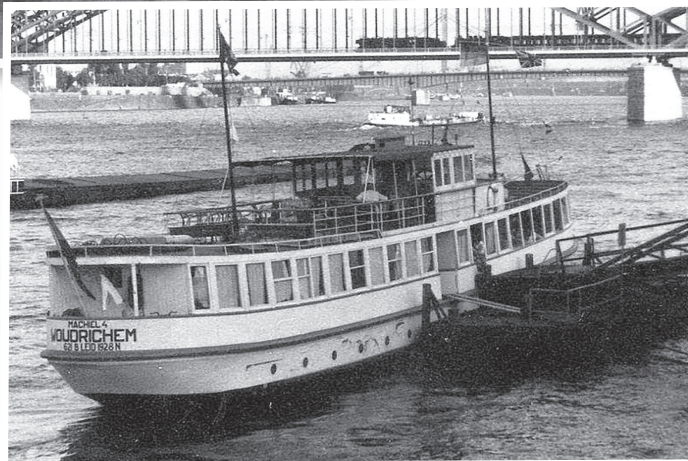
DOOR
HENNIE NEVEN-ROS

...DIE GRÔTE VAKANTIE BÔTE DIE 'S WEINTERS AAN DE STEIGER BUITEN 'T HÔOD LÂGE...

Daar gaat een geschiedenis van drie generaties Smits aan vooraf. Vader Machiel, zoon Peer en kleinzoon Chiel. Die zorgden er voor dat we jaren lang veilig over het water van A naar B konden en later zelfs naar D...

Het begon met "De Witte", een klein houten bootje, gekocht in de jaren '20 van de vorige eeuw door vader Machiel Smits. Daar kon maar een paar man op, maar het begin was er.

In de dertiger jaren werd "Den Bergen" gekocht van De Bataafse oliemaatschappij, een particulier directiebootje en daar maakten ze een pontje van om met meer passagiers van Woerkum naar Gorkum te varen en door naar Vuren. Het bootje werd soms zó vol geladen met mensen dat het water tegen de ramen stond... ja... massa is kassa... toen ook al. Je had zelfs 1e en 2e klas aan boord. Van "De Bergen" zijn helaas geen foto's. Hij kwam aan zijn einde doordat hij min of meer ontplofte en met het dak eraf geblazen kon hij geen dienst meer doen als veerbootje.

De familie Smits had wel de smaak te pakken en na veel zoeken werd in 1951 de Machiel 3 gekocht voor 3500 gulden van Just Göbel, een keeper van het Nederlands elftal, die kipte van 1910 tot 1922. Ik denk dat we er allemaal wel eens op gezeten hebben.

Met de Machiel 3 werd jaren gevaren van Woerkum naar Gorkum door Piet Smits, een broer van Peer.

De Machiel 4 werd aangeschaft. En zo waren er twee boten tegelijkertijd in de vaart. De 4 werd gekocht op een veiling voor 10.000 gulden en betaald uit de vaas waar opa Machiel de gulden in bewaarde.

Met de Machiel 4 werden er al voorzichtig reises op de Rijn gemaakt in 1960. Heel professorisch met 1 douche aan boord waar Rijnwater uit kwam.

Met Peer Smits aan het roer en zijn vrouw Anna mee aan boord werd er jarenlang een reisje langs de Rijn gemaakt, tot ook hij verkocht werd. Hij heeft nog jaren dienst gedaan als hotelboot. Nu ligt hij als koffieshop annex wietboot in Utrecht. De Machiel 4 was zo smal, dat moeder Anna blij was dat hij verkocht was. Ze was altijd bang dat ze om zouden slaan en menig keer hoorde Peer haar roepen "oh Peer, we vergaan !!"

Hoe het de volgende generatie Smits verging, lees je in de volgende Poortaal.

FRAGMENTEN UIT HET FICTIEVE DAGBOEK VAN JACOBA VAN BEIEREN
DOOR CLAUDIA MASER-GRABNER

2 januari 1416

Ik realiseer me dat ik al enige tijd niet geschreven heb. Er is ook zoveel gebeurd. Zoals iedereen had gehoopt bleek ik in verwachting van ons eerste kind. De gehele familie was dolgelukkig en ik hield me dan ook aan alle regels. Niet achteruit lopen, niet dansen of springen, niet hardop lachen, veel slapen en zeker niet in de spiegel kijken. Ik vond het bijzonder dat er een kindje in mij groeide en kon weken aan niets anders denken. Ik schrijf 'vond', want het kindje is veel te vroeg uit mijn buik gekropen. Ik had al de gehele dag heftige buikkrampen en lag in bed. De meid gaf mij warme eikels om over mijn buik te wrijven en een beker violensap om kleine slokjes van te drinken, maar niets hielp. De krampen bleven aanhouden. Uiteindelijk is het kleine wonder met een zucht in de po gegleden.

Ik mocht het kleintje niet zien want dat brengt ongeluk en ik weet nu niet eens of het een jongen of een meisje was. De meid heb ik sinds die nacht niet meer gezien. Ik hoorde alleen iets over hekserij en dat zij mij nooit violensap had mogen geven. Gelukkig ben ik nog jong, vertelde de nieuwe meid, en kan ik nog veel kinderen krijgen. Het kwam mij al ter ore dat er nu nog beter gecontroleerd wordt op heksen bij de poort.

Jacobaa

column

STAPJE•VOOR•STAPJE

Net buiten de vesting buigt de Burgemeester van der Lelystraat naar de Merwededijk. Een ruimbemeten weg is het, waar auto's elkaar doorgaans moeiteloos passeren, met een dubbelzijdig trottoir, ruime parkeerplekken, snelheidsremmende hobbels en een beeldscherm dat, naargelang uw snelheid, u groen toelacht of bozig rood aanblijft. De enkele voetganger met zijn viervoeter heeft er ruim baan.

Neem dan de Kerkstraat in de Vesting. Met of zonder hondje, de voetganger is hier eenvoudigweg vogelvrij. Geregeld stuiven groepjes toeristen uiteen om een plankgassende onverlaat baan te geven. Er is maar mondjesmaat trottoir; in de flessenhals bij de kerk passen geen twee auto's naast elkaar. Er is amper parkeer ruimte, geen drempels, geen snelheidsmeting. Ook geen verkeerstoezicht trouwens; blauw is de Vesting allang beu.

In beide straten is de maximaal toegestane snelheid 30 kilometer per uur, maar het schrille contrast tussen de twee verkeerssituaties is aan een weldenkend mens niet uit te leggen. Als Poorteer zou

je bovendien nog jaloers worden op de Lely's vanwege die snelheidssturende maatregelen. Dat, terwijl de Kerkstraat substantieel meer voetgangers trekt en het vele autoblik historisch bepaald geen porem is in deze door Unesco gelauwerde omgeving.

Mij kwam een idee ter ore dat ik hier graag nog eens herhaal. Nu de gemeente eindelijk - principieel geconfronteerd met een juridisch gefundeerde dosis weldenkendheid en geruggesteund door de Unesco werelderfgoed erkenning - van het onzalige idee is afgestapt om Op 't Loev verder te ontwikkelen, moeten we zien door te pakken. Misschien geen nieuw idee, wel urgenter dan ooit: maak van Op 't Loev een parkeerplek, roep de Vesting uit tot Voetgangersgebied.

Parkeren in de Vesting? Alleen voor vergunninghouders. Eén vergunning per huishouden. Desnoods op meerdere kentekens, maar dan moet er gekozen worden: slechts één auto per keer naar binnen. Werkt elders uitstekend, zelfs in vestingsteden. Wel graag handhaven dan.

Em

POORTAOL ZOEKT SPONSOR

Van de penningmeester begrepen we dat de bodem van de pot weer in zicht is. Dus hebben we dringend centjes nodig om door te kunnen gaan. Zou u of uw bedrijf ons willen sponsoren? Heel graag! Nadere info via info@woudrichemvesting.nl

KERSTBOMEN BLIJVEN NOG IN ANDEL

In het kader van duurzaamheid hebben de buurtverenigingen vorig jaar de kerstbomen weer terug gebracht bij Gerrit Goemaat in Andel. De boomkweker heeft de vestingboompjes allemaal in de grond gezet, maar ze kunnen er nog niet uit. "Ge wil niet weten hoe die bomen er nu uitzien. Het is echt wreed. Gelukkig zijn er wel redelijk wat aangeslagen maar ge mot ok nie vergeten da ze minimaal twee jaar rust nodig hebben eer ze er weer uit kunnen". Wordt vervolgd.

NESTELN AAN DE VISSERSDIJK

Twee jaar kenden ze elkaar toen ze het traditionele jaren'dertig huis aan de Vissersdijk kochten. Dave Groeneveld was al een 'poorteer', Eline van Luxemborg is het geworden, hoewel Dongen blijft trekken.

Ze vonden elkaar op een online datingsite en spraken af op een terrasje in Oosterhout. "Hoe herken ik je", had hij gevraagd. "Oh, dat is niet moeilijk, ik heb groen haar". Haar favoriete kleur die maand. "Vond je dat niet asociaal?", vraagt ze hem nu. Nee, het was liefde op het eerste gezicht, net als het huis met de felbegeerde tuin. Ze hadden het al eerder te koop zien staan, maar Eline's moeder was pas overleden en verdriet overheerste. Een jaar later, in 2019, stond het huis nog te koop en werd de deal alsnog gesloten. Dave's huis, naast de galerie in de Landpoortstraat, was binnen een half uur verkocht. Dave is

een echte poorteer - geboren binnen de muren van de vesting. Zijn ouders wonen in de Bagijnestraat en zijn broer kocht vorig jaar ook een huis op de Vissersdijk. Ze hebben veel hulp aan elkaar. Als schilder gaf Dave kleur aan het huis van zijn broer, een timmerman, die op zijn beurt de vloer legde op nummer 21.

Eline is geboren en getogen in Dongen waar ze nog steeds veel betekent voor de dorpsgemeenschap. Ze zit in het bestuur van de Dongense Dorpsquiz en in de organisatie van het altijd druk bezochte Oranjeparkfestival. Van beroep is Eline podotherapeut. Ze vindt niet alleen het contact met mensen fijn, maar heeft ook plezier in de technische kant van haar vak, zoals het maken van zolen. Ambitieuze als ze is, houdt ze alle nieuwe ontwikkelingen bij door extra cursussen te volgen.

Dave en Eline

Allebei weten ze van aanpakken. Ze hebben het huis van boven naar beneden opgeknapt en de bolstaande glas-inlood raampjes zijn hersteld. Die hadden geleden door de luchtdruk, veroorzaakt

door de explosie in mei 1945, toen de molen door de Duitsers werd opgeblazen.

Nu is de tuin aan de beurt en dan is alles om door een ringetje te halen. Dat had Dave enkele jaren niet kunnen bedenken. Zijn verliefdheid op Eline heeft echt voor een ommekeer gezorgd, want hij was best wel een "feestbeest". Het werd volgens hem tijd om het wat rustiger aan te doen. Hij is ook gestopt met de extra klussen in de avonduren en in het weekend gaan ze graag een dagje varen met hun kajuitzeilbootje en picknickmand. De lokale strandjes vormen een enorme aantrekkingskracht.

Redactie:
Ronald van den Ende
Lukas van der Klaauw
Sophie Krale
Monique van de Ven
Cecilia Verhaar
Elly Zuidam

Fotografie: Sophie Krale

Illustratie: Ineke Becht

Contact: 06-53 20 60 99
info@woudrichemvesting.nl

Volg @poortaal op Instagram.